ЦИРКУЛАР УПРАВИТЕЛЬНОГ СОВЈЕТА

свима карантинима, бреговскому, алексиначкому, мокрогорскому, љубовићскому, рачанскому и радујевачкому.

Поводом тим, што су до сада многи кујунџије из Турских предјела прелазили у земљу нашу, и овдје по народу нашему издјелија заната свог продавали при чему се више пута засвједочило, да су они под именом доброг и чистог сребра, рђаво и нечисто продавали, и тим народ наш варали, и да би предупредити ово злоупотребленије њково, није пропустио Совјет ово и Његовој Свјетлости, милостивјејшем Господару и Књазу нашему сообшчити, с' тим покорњејшим мњенијем своим, да се овакови *кујунџије* из Турски предјела, у напредак овамо и не *пропушшају*.

Одобравајући Његова Светлост ово мњенije Совјета, височајшим предписанијем од 6 тек. о. м. В.№ 3094 милостивјејше наложила му је, да се карантинима нашим налог изда, да у напредак овакове кујунџије из Турске у нашу страну доходеће, у карантин и не примају, нити у внутреност нашу пропуштају, да овакова злоупотребленија, на штету народа нашега чине.

Објављујући дакле ову височајшу наредбу Његове Свјетлости, карантину, препоручује му, да му наставленије ово за правило служи, по кому ће се он у напредак свагда и управљати имати.

№ 3665 А.
7. Августа 1837.
у Крагујевцу.

ЦИРКУЛАР УПРАВИТЕЛЬНОГ СОВЈЕТА

свима исправничествама.

Видећи Његова Свјетлост милостивјејши Књаз и Господар наш, да монастири наши од дана на дан све већма пропадају и батале се, потому, што у стању нису, полске послове своје сами радити а ни одкуд нужне у тому рукопомоћи немају, благоволела је по природној милости својој соболезнованије имати о светим домовима оним, и по тому височајше рјешити, да се *монастирима*, светим оним православније нашег споменицима, који су народу Србском у разна непогодна времена прибјежишна били, и који су у најмучнија наша времена закон и вјеру нашу међу нама одржали и сохранили, *рукопомоћ* од народа нашег чини, у колико је год могуће.

Ова рукопомоћ да се састоји у давању посленика монастирима у време рада, од стране надлежни нурјаша и то у колико се кад може, кад у светачан, кад себи нераде, кад мообом и кад како и колико, само тек, да се неостављају пропасти и паденију ови свети домова.

Ово рјешивши Његова Свјетлост имала је милост Совјету наложити, да он исто рјешеније средством исправничества по цјелому отечеству обнародује, и преко исти народ, а нарочито нурјаше монастирске к' давању нуждне помоћи монастирима у посленицима ободри, и истим исправничествама препоручи, да она у согласију са срезским старјешинама настоје, да се ова рукопомоћ монастирима чини.